

31 Ca 103/2004-190
355/2005-RK/49

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže Joštova 8, Brno	
Došlo:	13-09-2005
Číslo:	6702/05
Přílohy:	Vyházka: Mgr. Petr-RL

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Bc. Mgr. Radovana Havelce a Mgr. Petra Kobylky, v právní věci žalobce společnosti **Eurotel Praha, spol. s r.o.**, se sídlem v Praze 4, Vyskočilova 1442/1b, právně zast. JUDr. Pavlem Dejlem, LL.M., Ph.D., advokátem v Praze 1, Jungmannova 24, proti žalovanému **předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem v Brně, Joštova 8, za účasti společnosti Oskar Mobil, a.s., se sídlem v Praze 10, Vinohradská 167, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 15.9.2004, č.j. R 36,37/2003, je **n i c o t n é .**
- II. Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 27.10.2003, č.j. S 164/03-6151/03-ORP, je **n i c o t n é .**
- III. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ze výše 4.150,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet JUDr. Pavla Dejla, LL.M., Ph.D., advokáta se sídlem v Praze 1, Jungmannova 24.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 22.9.2004 se žalobce domáhal vydání rozsudku, kterým by byla zrušena obě rozhodnutí uvedená ve výroku tohoto rozsudku, popřípadě vydání rozsudku, kterým by byla vyslovena jejich nicotnost.

Rozhodnutím prvostupňového orgánu bylo vysloveno, že žalobce, spolu se společností Český Mobil, a.s., (dnes Oskar Mobil, a.s.) porušili v době od 22.3.2001 do 30.6.2001 ust. § 3 odst. 2 písm. a) zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 63/1991 Sb.), a od 1.7.2001 do vydání tohoto rozhodnutí ust. § 3 odst. 2 písm. a) zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o ochraně hospodářské soutěže). Tohoto porušení se měli dopustit tím, že uzavřeli zakázanou dohodu o nepřímém určení obchodních podmínek, která vedlo k narušení hospodářské soutěže na trhu provozování veřejných telekomunikačních sítí. Protisoutěžní aspekty byly konkrétně spojovány s čl. 3.1 a na něj navazující Přílohou A (včetně jejích dílčích příloh), čl. 6.6 a čl. 8.1 a na něj navazující Přílohou C (včetně jejích dílčích příloh). Výrokem 2. prvostupňového rozhodnutí byla žalobci dále, ve smyslu § 22 odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže, uložena pokuta ve výši 22.000.000,- Kč, splatná ve lhůtě 15-ti dnů od právní moci rozhodnutí. Společnosti Český Mobil, a.s. byla za toto jednání stejným výrokem uložena pokuta ve výši 5.500.000,- Kč, splatná ve stejné lhůtě. V souladu s ust. § 7 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže byla žalobci i společnosti Český Mobil, a.s., uložena opatření k nápravě, spočívající v realizaci opatření, která by vyloučila jejich omezování v právu směřovat v závislosti na vlastním svobodném uvážení provoz do sítě druhé smluvní strany prostřednictvím jiné telekomunikační sítě, včetně možnosti stanovení ceny za takové propojení (výrok 3.). V odůvodnění tohoto rozhodnutí prvostupňový orgán uvedl, že čl. 3.1 Smlouvy o propojení (dále jen „Smlouva“) obsahuje ustanovení, dle kterého se propojení sítí realizuje výhradně v propojovacích bodech, prostřednictvím propojovacích spojů. Propojovací body jsou popsány v příloze A Smlouvy. Pouze po dobu neexistence přímého spojení mezi sítěmi kontrahentů, nebo v případě nedostatečné kapacity propojení, si budou obě strany poskytovat služby tranzitem, prostřednictvím sítě třetí strany (čl. 6.6). Dle čl. 8.1 Smlouvy bude každá smluvní strana účtovat za služby poskytnuté druhé straně ceny za propojení uvedené v příloze C. Konkrétní ceny za propojení jsou uvedeny v příloze C 1, kde je uvedeno, že cena za minutu propojení ze sítě jedné smluvní strany do sítě druhé smluvní strany činí pro období roku 2003 3,66 Kč. Vycházejíc z takto zjištěného stavu věci, vymezil prvostupňový orgán relevantní trh jako „trh provozování veřejných telekomunikačních sítí“, který je z hlediska geografického vymezen územím České republiky, z hlediska časového byl označen za trh s trvalými dodávkami. Za prokázanou vzal taktéž skutečnost, že společný podíl účastníků na takto vymezeném relevantním trhu činí cca 44 %, respektive 48 % z celkového objemu tuzemského provozu za rok 2002, respektive roku 2003 mezi jednotlivými telekomunikačními společnostmi. Podíl Smlouvy na tomto relevantním trhu se pohybuje od cca 5 % v roce 2002 do 6,9 % v roce 2003. Pokud jde o právní posouzení těchto skutečností, prvostupňový orgán konstatoval, že čl. 3.1, ve spojení s čl. 6.6 Smlouvy, zavazuje obě strany propojit své sítě výhradně přímým propojením, pokud toto bude k dispozici a pokud bude jeho kapacita dostačující. Vylučuje tak možnost, aby společnosti propojily své sítě kdykoli na základě svého svobodného rozhodnutí tranzitem přes síť třetího subjektu, nejedná-li se o případy uvedené v čl. 6.6. Za existence přímého propojení sítí a jeho dostatečné kapacity tedy nemá žádný z účastníků možnost využít alternativní způsob propojení, byť by tento způsob byl pro něj (a jeho zákazníky) výhodnější. Dle čl. 8.1 Smlouvy, ve spojení s přílohou C, si kontrahenti stanovili pevnou cenu za propojení svých sítí bez ohledu na způsob propojení, tj. zavázali se platit si stejnou cenu nezávisle na tom, zda k propojení sítí dochází přímým propojením nebo tranzitem, prostřednictvím sítě třetí strany, která může mít odlišné podmínky a náklady na propojení své sítě se sítěmi smluvních stran. Tato skutečnost prohlubuje protisoutěžní dopady Smlouvy a má ve svém důsledku negativní dopad nejen na účastníky řízení, které omezuje ve volbě nejefektivnějšího způsobu propojení, ale i na končené zákazníky, neboť výše ceny za propojení ovlivňuje koncové ceny za telekomunikační služby účtované zákazníkům.

Prvostupňový orgán tedy uzavřel, že zmiňovaná ustanovení Smlouvy záměrně (a bez důvodů ospravedlnitelných požadavky telekomunikační legislativy) omezují svobodu stran ohledně výběru způsobu propojení jejich sítí. Strany totiž nemají možnost se na základě ekonomických úvah svobodně rozhodnout o nejvýhodnějším způsobu propojení sítí a namísto toho se zavazují (bez ohledu na tržní faktory – jako např. cenu za propojení nabízenou třetím subjektem) propojit se výhradně prostřednictvím propojovacích bodů, které jsou uvedeny v příloze A Smlouvy. Tento závěr je, dle názoru prvostupňového orgánu, podpořen též rozhodnutími Českého telekomunikačního úřadu (dále jen ČTÚ), vydanými v souvislosti s řešením sporů vyplývajících z předmětné Smlouvy (podrobněji viz dále). Jakkoli tato rozhodnutí nemohou posuzovat protisoutěžní aspekty jednotlivých ujednání obsažených ve Smlouvě, fakticky potvrzují, že Smlouva v sobě obsahuje exkluzivní ustanovení, bránící využití alternativních způsobů propojení sítí obou účastníků. Na základě všech uvedených skutečností, tedy prvostupňový orgán uzavřel, že smluvní závazky uvedené ve výroku 1. tohoto rozhodnutí představují dohodu, která podléhá zákazu dohod narušujících hospodářskou soutěž, ve smyslu § 3 až § 6 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Stejně tomu bylo i za předcházející právní úpravy – zákona č. 63/1991 Sb., v jehož režimu bylo posuzováno období od 22.3.2001 do 30.6.2001. Prvostupňový orgán se dále zabýval otázkou, zda Smlouva nespadá pod pravidlo de minimis, jakožto dohoda zanedbatelného významu. K tomu konstatoval, že obě smluvní strany působí na stejné úrovni relevantního trhu a jejich chování je proto posuzováno jako horizontální dohoda. Vzhledem k tomu, že společný podíl účastníků dohody na relevantním trhu přesahuje 5 % hranici, nepodléhá Smlouva, ve smyslu citované zásady, vynětí ze zákazu dohod dle § 3 odst. 1 a § 4 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Prvostupňový orgán odmítl konečně též námitky žalobce, kterými poukazoval na blíže specifikovaná rozhodnutí ČTÚ, z nichž má správnost a zákonnost Smlouvy (včetně platnosti konstrukce a výše ceny za propojení) vyplývat. K tomu prvostupňový orgán uvedl, že rozhodnutí ČTÚ neposuzují protisoutěžní aspekty smluv o propojení; vychází pouze z faktu, že smlouva o propojení se má plnit tak, jak byla podepsána, bez ohledu na skutečnost, zda dohody v ní obsažené vedou, či mohou vést k narušení hospodářské soutěže. Ve zbytku odůvodnění se prvostupňový orgán velmi podrobně vypořádal s okolnostmi, ke kterým přihlížel při rozhodování o výši ukládaných sankcí.

Rozhodnutím žalovaného bylo, na základě ust. § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), ve spojení s ust. § 61 odst. 2 tohoto zákona, prvostupňové rozhodnutí ve výrocih 1. a 3. změněno. Provedená změna spočívala v upřesnění výroku 1. prvostupňového rozhodnutí, kdy žalovaný nedovolené jednání žalobce a společnosti Český Mobil, a.s., doplnil též o vlastní plnění ze Smlouvy (kromě jejího samotného uzavření). Pokud jde o výrok 3. prvostupňového rozhodnutí, žalovaný jej změnil tak, že kontrahentům Smlouvy, v souladu s ust. § 7 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže, zakázal plnění zakázaných dohod specifikovaných ve výrokové části 1. tohoto rozhodnutí do budoucnosti. Pokud jde o důvody uplatněné žalobcem a společností Český Mobil, a.s., v jejich rozkladech, žalovaný především potvrdil správnost závěru prvostupňového orgánu, pokud jde o způsob, jakým vymezil daný relevantní trh. Prvostupňový orgán, dle jeho názoru, postupoval správně, pokud při vymezení relevantního trhu vycházel ze zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen telekomunikační zákon) a v tomto smyslu relevantní trh vymezil jako trh provozování veřejných telekomunikačních sítí, nikoli trh ukončení (terminace) hovorů v síti konkrétního operátora. S odkazem na příslušná ustanovení telekomunikačního zákona žalovaný konstatoval, že v případě trhu provozování veřejných

telekomunikačních sítí, na kterém dochází k faktickému přenosu signálu mezi sítěmi jednotlivých provozovatelů, se jedná o vztah velkoobchodní, zatímco trh, na kterém dochází ke službě ukončení hovorů ve vztahu ke konečným zákazníkům, je vztahem maloobchodním. Jde proto o dva rozdílné trhy, které nelze zaměňovat. Pokud jde o skutkovou podstatu věci, žalovaný potvrdil názor prvostupňového orgánu, dle kterého předmětná ustanovení Smlouvy jsou zakázanými a neplatnými dohodami, ve smyslu ust. § 3 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně hospodářské soutěže. Uvedl, že výhradní závazek účastníků řízení poskytovat si propojení sítí pouze přímou formou, omezuje fakticky jejich svobodnou vůli rozhodnout se v konečném důsledku pro nejvýhodnější způsob propojení. Tento protisoutěžní aspekt je dále umocněn ustanovením článku 8.1 a na něj navazující přílohou C, včetně jejich dílčích příloh. V důsledku všech těchto ustanovení byl znemožněn vstup ostatních provozovatelů telekomunikačních sítí poskytujících služby tranzitu na vymezený relevantní trh. Protisoutěžní účinky zakázaných ujednání se projeví i vůči konečným zákazníkům, neboť ovlivnily cenu, kterou hradí svému poskytovateli telekomunikačních služeb za ukončení hovoru ve volané síti. Každý z účastníků řízení by totiž v případě nepřímého propojení musel za přenos hovoru platit nejen provozovateli telekomunikační sítě poskytující mu služby tranzitu, ale rovněž pevně sjednanou cenu dle Smlouvy, což samo o sobě vytváří překážku využití nepřímého propojení, jež by bylo dražší, než propojení přímé. V této souvislosti žalovaný též poznamenal, že povinnost sjednat výhradnost přímého propojení telekomunikačním operátorům neukládá ani žádné ustanovení telekomunikačního zákona. Dále žalovaný uvedl, že na předmětné dohody nelze aplikovat pravidlo de minimis (§ 6 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně hospodářské soutěže), neboť jde o dohody horizontální. K námitkám obou účastníků správního řízení žalovaný dále uvedl, že předmětná ustanovení Smlouvy (resp. postup v jejich smyslu) nepochybně po určitou dobu vedly k narušení hospodářské soutěže na relevantním trhu, a to zejména tím, že společnosti Český Mobil, a.s., nebylo umožněno ukončovat hovory v síti žalobce přes síť společnosti ČESKÝ TELECOM, a.s., a dále tím, že účastníci řízení, za předpokladu, že by využívali výhodnějších způsobů propojení svých sítí, mohli tyto snížené náklady promítnout do koncových cen volání svým zákazníkům. Fakticky vzniklou újmu přitom nelze v dané věci kvantifikovat; s ohledem na blokování veškerého přichozího hovoru ze sítě společnosti Český Mobil, a.s., do sítě žalobce, který byl směřován přes společnost ČESKÝ TELECOM, a.s., se zákazníci prvně jmenované společnosti nemohli dovolat do sítě žalobce (újma vznikla rovněž zákazníkům žalobce, kteří v takovém případě nemohli telefonní hovory přijímat). K žalobcem namítanému opomenutí aplikace doktríny „ancillary restraints doctrine“ žalovaný uvedl, že ustanovení o výhradnosti přímého propojení je, pro plnění povinností vyplývajících pro oba kontrahenty z telekomunikačního zákona, nadbytečné, neboť jim fakticky pouze brání ve volbě nejefektivnějšího způsobu vzájemného propojení. Pokud je poskytovatel telekomunikačních služeb schopen splnit své povinnosti cestou tranzitu hovoru prostřednictvím sítě třetí strany (nepřímým propojením) neexistuje důvod, na základě kterého by nemohlo dojít k propojení sítí právě nepřímou formou. Současně žalovaný odmítl též možnost aplikace pravidla citelných účinků, a to s odkazem na podíl obou kontrahentů Smlouvy na relevantním trhu v rozhodném období, který označil za nikoli zanedbatelný. Pokud jde dále o žalobcem namítané tvrzení o porušení zákazu retroaktivity aplikací současné právní úpravy na právní úkon uzavřený za účinnosti právní úpravy předcházející, ani tomuto tvrzení žalovaný nepřisvědčil. Uvedl, že k protisoutěžnímu jednání došlo uzavřením a následným plněním Smlouvy, a to jak ve smyslu právní úpravy zákona č. 63/1991 Sb., tak za účinnosti zákona o ochraně hospodářské soutěže; jde přitom o tentýž pokračující správní delikt. Tato argumentace žalobce nicméně vedla ke změně výroku 1. prvostupňového rozhodnutí (ve smyslu výše popsáném), neboť zákazu dle § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže podléhá nejen samotný akt uzavření Smlouvy, ale i její následné plnění. K žalobcem

namítanému nedostatku rozhodovací pravomoci prvostupňového orgánu, včetně překážky res iudicata, žalovaný konstatoval, že Úřad pro ochranu hospodářské soutěže je, s ohledem na úpravu vyplývající ze zákona č. 273/1996 Sb., o působnosti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 273/1996 Sb.) a zákona o ochraně hospodářské soutěže, ústředním orgánem státní správy pro podporu a ochranu hospodářské soutěže proti jejímu nedovolenému omezování a má tedy výlučnou pravomoc rozhodovat o porušení soutěžních pravidel rovněž v oblasti telekomunikací, včetně posouzení, zda smlouva o propojení a její jednotlivá ustanovení jsou zakázanými a neplatnými dohodami, ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Naproti tomu ze žádného ustanovení telekomunikačního zákona nevyplývá, že by pravomoc týkající se ochrany hospodářské soutěže v telekomunikační oblasti byla přenesena na ČTÚ. Rozhodnutí ČTÚ, jichž se žalobce v této souvislosti dovolával, nemohou překážku res iudicata založit, neboť ČTÚ Smlouvu posuzoval pouze z jejího faktického znění a nikoli s ohledem na zákon o ochraně hospodářské soutěže. Neexistenci překážky věci pravomocně rozhodnuté potvrzuje (dle názoru žalovaného) rovněž usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23.7.2004, č.j. Komp 1/2004-70, kterým bylo (ve věci kompetenční žaloby) konstatováno, že ČTÚ není ústředním správním úřadem a nemůže proto mezi ním a prvostupňovým orgánem vzniknout kompetenční spor. Ve zbytku odůvodnění se žalovaný vypořádal též s rozkladovými námitkami, směřujícími do způsobu vedení řízení před prvostupňovým orgánem; velmi podrobně se též vypořádal s otázkou přiměřenosti uložené pokuty a uloženým opatřením k nápravě. V případě uloženého nápravného opatření žalovaný uvedl, že způsob, jakým byly uloženy prvostupňovým rozhodnutím, byl značně neurčitý a nerespektoval fakt, že Úřad pro ochranu hospodářské soutěže není oprávněn uložit účastníkům řízení kontraktní povinnost. Pro zajištění nápravy protisoutěžního prostředí na relevantním trhu bude, dle názoru žalovaného, postačující zakázání jednání specifikovaného ve výrokové části 1. tohoto rozhodnutí do budoucna.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání obou výše popsaných správních rozhodnutí. Dle jeho názoru oba správní orgány vycházely především z nesprávně vymezeného relevantního trhu. Vymezení tohoto trhu jako trhu „provozování veřejných telekomunikačních sítí“, není totiž vázáno na služby (výrobky) nabízené soutěžiteli (jak to předpokládá § 2 odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže), nýbrž fakticky na jimi používanou technologii, což není pod zákonnou definici relevantního trhu podřaditelné. Předmětný relevantní trh měl být vymezen jako „trh ukončování telefonních hovorů v jednotlivých mobilních telekomunikačních sítích“, v souladu s rozhodovací praxí komunitárních orgánů, i s doporučením Komise Evropských společenství (dále jen Komise) ze dne 11.2.2003, o relevantních trzích zboží a služeb v rámci sektoru elektronických telekomunikací. S touto argumentací žalobce, uplatněnou v rozkladu, se přitom žalovaný dostatečně nevypořádal, neboť neuvedl konkrétní důvody, pro které se „s námitkami účastníků řízení proti způsobu vymezení relevantního trhu (...) neztotožnil“. Odůvodnění žalobou napadeného druhostupňového rozhodnutí je proto v tomto směru nepřezkoumatelné. S otázkou vymezení relevantního trhu úzce souvisí i posouzení Smlouvy, jakožto smlouvy vertikálního či horizontálního charakteru. Zde žalobce poukázal na skutečnost, že otázka, zda byla určitá dohoda uzavřena mezi soutěžiteli působícími na stejné či různé úrovni trhu, musí být posuzována nikoli obecně, ale z hlediska postavení soutěžitelů v rámci závazků obsažených v posuzované dohodě. Tato skutečnost vyplývá především z nařízení Komise č. 2790/1999 (i oficiálního výkladového dokumentu k tomuto nařízení), stejně jako z ust. § 1 vyhlášky č. 198/2001 Sb., o povolení obecné výjimky ze zákazu dohod narušujících soutěž

podle § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže pro určité druhy vertikálních dohod (dále jen Vyhláška). Z posledně zmiňovaného ustanovení vyplývá, že obecný zákaz vertikálních dohod se nevztahuje na případy, kdy jsou dohody uzavírány mezi dvěma nebo více soutěžiteli působícími pro účely dohody na různých úrovních výroby nebo distribučního řetězce. Posuzovaná Smlouva obsahuje vzájemné závazky vykazující znaky vertikální dohody, neboť smluvní strany si navzájem poskytují služby, jejichž povaha je řadí na zcela odlišnou úroveň trhu. Jedna ze smluvních stran se vždy nachází v pozici toho, od něž vychází hovor a kdo požaduje poskytnutí služby ukončení hovoru v síti druhé smluvní strany, zatímco druhá smluvní strana tento hovor do své sítě přijímá a dále jej distribuuje ke konečnému uživateli. Tento závěr vyplývá ostatně i z jiného (blíže specifikovaného) rozhodnutí prvostupňového orgánu. Pokud oba správní orgány dospěly k závěru, že Smlouva je smlouvou horizontální, vyhodnotily věc po právní stránce nesprávně. I s touto problematikou se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí řádně nevypořádal, což opět implikuje závěr o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí. Dle názoru žalobce předmětná Smlouva není dále dohodou způsobilou narušit hospodářskou soutěž. Podstatou služby propojení není umožnění existence propojení – transitu hovoru, služby SMS, atd. – ale dovedení hovoru z hranice sítě poskytovatele této služby ke koncovému uživateli, za využití sítě poskytovatele služby. Poskytovateli této služby je tedy jiným operátorem placeno za možnost ukončení hovoru v jeho síti. Nikdo jiný než poskytovatel, u něhož má být služba propojení do jeho sítě poskytnuta, není schopen tuto službu poskytnout, a nemá-li to s ním jiný poskytovatel propojení dohodnuto, neexistuje pro něj povinnost hovory přicházející z jiné sítě svým zákazníkům doručit. Z toho též vyplývá, že poskytovatel telekomunikační služby má na propojení do své sítě přirozený monopol, na němž nelze ničeho změnit, a žádný jiný poskytovatel s ním při poskytování této služby nesoutěží. Znamená to, že zde neexistuje žádná soutěž, která by mohla být (ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže) narušena. Na charakteru poskytované služby nemá způsob propojení žádný vliv. Tato metoda je nejen v souladu s charakterem poskytované služby, ale též se zvyklostmi uplatňovanými na českém telekomunikačním trhu. Ke stejným závěrům dospěl i ČTÚ ve svých cenových rozhodnutích, v žalobě podrobněji zmiňovaných. Žalobce dále uvedl, že ve smyslu § 78 odst. 1 telekomunikačního zákona, nesmí být cena za propojení diskriminační; v praxi to vyžaduje, aby s jednotlivými operátory byla sjednána ve stejné výši a v souladu se zákonnými limity, bez ohledu na způsob propojení. Povinná nediskriminační cena za propojení (tj. za poskytnutí služby ukončení hovoru ve své síti) tedy dále posiluje nesoutěžní charakter poskytování služby propojení. Jediným případem, kdy by mohlo dojít k tomu, že by nepřímé propojení prostřednictvím tranzitního operátora bylo ekonomicky výhodnější, než propojení přímé, by byl případ, kdy by tranzitní operátor poskytoval služby bezplatně a ještě na tuto službu příjemci připlácel; to vše za účelem nabídnout nižší cenu za ukončení hovoru v síti žalobce, než bude posléze tento tranzitní operátor povinen za ukončení hovoru sám žalobci platit. V reálném ekonomickém světě je takový postup zcela vyloučen. Závěry žalovaného, které možnost ohrožení hospodářské soutěže připouštějí, nejsou podloženy dokazováním a žalovaný zde vychází pouze ze spekulací, které nemají podklad ve správním spisu a jsou též v rozporu s důkazy předloženými účastníky řízení. Takový postup je v rozporu s ust. § 32 odst. 1 správního řádu. Ve svých důsledcích je proto rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné i pokud jde o posouzení těchto otázek. V rámci této žalobní námitky žalobce konečně poukázal na skutečnost, že žalovaný se odmítl zabývat věcnou či právní argumentací evropské komunitární judikatury (na kterou bylo rozkladem poukazováno), ke které však při svém rozhodování musel přihlížet (i zde žalobce poukázal na konkrétní komunitární úpravu). Žalobce dále namítl, že žalovaný se žádným způsobem nevypořádal s jeho argumentem, že i za situace, kdy by předmětná ustanovení Smlouvy formálně naplňovala znaky zakázaných dohod, nemohlo by jejich uzavření a následné plnění

z nich být považováno za jednání v rozporu se soutěžní úpravou, neboť se nejednalo o výkon autonomní vůle soutěžitelů. Uzavření Smlouvy bylo splněním zákonné povinnosti, vyplývající pro jejich kontrahenty z telekomunikačního zákona i předpisů jej provádějícího; tato vázanost dopadala i na obsah Smlouvy, včetně ujednání o způsobu propojení a ceny za něj. Navíc soulad Smlouvy se zákonem byl přezkoumán a následně potvrzen v několika řízeních vedených před ČTÚ. Blíže specifikovanými rozhodnutími tohoto orgánu ze dne 7.12.2001 a 28.2.2002 (potvrzených rozhodnutími odvolací stolice) bylo explicitně konstatováno, že platnost i účinnost Smlouvy byla po jejím prostudování prokázána. Tato rozhodnutí ČTÚ tedy konstatovala platnost a účinnost Smlouvy a nařídila kontrahentům její dodržování, a to konkrétně ustanovení, které byly v řízení před prvostupňovým orgánem a žalovaným označeny za zakázané dohody. Dle názoru žalobce měly oba správní orgány, když už dospěly k závěru, že soutěž v oblasti poskytování služby propojení (resp. ukončení hovorů v dané telekomunikační síti) je možná (s čímž však žalobce z důvodů výše uvedených nesouhlasí), aplikovat doktrinu ancillary restraints doctrine. Jde o to, že předmětná smluvní ustanovení měla zcela legitimní a zákonem aprobovaný účel a pro řádné fungování soutěže na telekomunikačním trhu měla zcela klíčový význam. Dohodnutá omezení byla nezbytná jednak z hlediska zajištění řádného a plynulého přenosu hovorů a zpráv ke konečným uživatelům, jednak z důvodu předvídatelnosti nezbytných úprav a nastavení kapacity propojovacích bodů jednotlivých částí sítě (náklady v řádech desítek miliónů korun). Smluvní strany současně tímto způsobem dostaly své zákonné povinnosti předcházet škodám, vyplývající pro ně z ust. § 415 občanského zákoníku. Samotná výhradnost či exkluzivita určitého závazku sama osobě neznamena, že se jedná o zakázanou kartelovou dohodu. Tento závěr je obecně přijímán nejen judikaturou, ale též renovovanou odbornou literaturou; oba správní orgány však existenci této doktríny zcela pominuly a neprovedly ani řádné dokazování, které by mohlo vést k její aplikaci. Další skupina žalobních námitek se týkala způsobu, jakým bylo oběma správními orgány rozhodnuto o výši ukládané sankce. Základem těchto žalobních námitek je otázka, zda byla žalobci pokuta uložena i za jednání, ke kterému došlo za účinnosti zákona č. 63/1991 Sb. (uzavření Smlouvy, resp. zakázaných dohod v ní uvedených), či nikoli. Způsob, jakým žalovaný moderoval výrok prvostupňového rozhodnutí vyvolává v této otázce nejasnost. Další skupina žalobních námitek rozporovala procesní postup v řízení před prvostupňovým orgánem. Namítnuto bylo porušení ust. § 21 odst. 2 správního řádu, kterého se správní orgán prvního stupně dopustil tím, že žalobce nebyl přizván k ústnímu jednání dne 8.9.2003, a to na rozdíl od druhého kontrahenta smlouvy – společnosti Český Mobil, a.s. Za druhý nedostatek řízení žalobce označil skutečnost, že prvostupňový orgán bez dostatečného zdůvodnění neprovedl důkaz stanoviskem ČTÚ, který žalobce v průběhu správního řízení navrhoval, a který (z důvodů v žalobě blíže popsanych) považoval pro posouzení věci za zcela zásadní. Žalovaný nejenže tyto vady řízení nezhojil, ale dílem účelově interpretoval procesní ustanovení (§ 21 správního řádu, § 21 odst. 4 zákona o ochraně hospodářské soutěže), dílem pak bez bližšího přesnění uvedl, že se závěry prvostupňového orgánu o nadbytečnosti navrhovaného důkazu plně ztotožňuje. Posledně zmiňovaný závěr označil žalobce za další z důvodů nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného.

Další žalobní námitka poukazovala na rozpor obou správních rozhodnutí s principem zákazu pravé retroaktivity. Jak žalobce uvedl, správní řízení s ním bylo zahájeno ve věci uzavření zakázaných dohod (jak byly popsány ve výroku prvostupňového rozhodnutí) a v téže věci bylo taktéž výrokem prvostupňového rozhodnutí rozhodnuto. Takový postup je nepřijatelný, neboť je posuzována platnost a oprávněnost úkonu učiněného za předcházející právní úpravy (zákona č. 63/1991 Sb.), a to jeho posouzením v intencích právní úpravy, která

tehdy dosud nenabyla účinnosti – zákon o ochraně hospodářské soutěže. Samotné uzavření smlouvy přitom není možné považovat za pokračující akt, který by mohl být posuzován ve světle následně přijaté právní úpravy. Posouzení relevance tohoto úkonu přitom nebylo možné ani v intencích zákona č. 63/1991 Sb., a to pro marné uběhnutí preklusivní lhůty stanovené k takovému postupu. Zmatečnost tohoto postupu dovršil žalovaný, který změnil výrokovou část 1. prvostupňového rozhodnutí tak, že nejen samotný akt uzavření, ale i následné plnění Smlouvy podléhá zákazu, přičemž však ponechal druhou výrokovou část prvoinstančního rozhodnutí zcela beze změny; ta však zní tak, že pokuta je ukládána pouze za uzavření zakázaných dohod (tj. za jednání, ke kterému došlo za účinnosti zákona č. 63/1991 Sb.). V odůvodnění svého rozhodnutí navíc žalovaný konstatoval, že porušení zákona č. 63/1991 Sb., sankcí postiženo není.

Dále je žalobou namítána inkompetence obou správních orgánů k posuzování souladu Smlouvy s principy soutěže. Jak žalobce uvedl, žalovaný (respektive orgán prvostupňový), dle jeho názoru, neměli pravomoc rozhodovat ve věci určení, zda je předmětná Smlouva v souladu s požadavky zákona o ochraně hospodářské soutěže, neboť pro posuzování souladu tohoto typu smluv se soutěžními pravidly existuje zvláštní procedura vyplývající z ust. § 39 odst. 3 zákona telekomunikačního zákona. Jak žalobce uvedl, posuzování smluv o propojení, vykonávané ČTÚ podle telekomunikačního zákona, může probíhat jak ve stádiu jejich negociace tak i za jich platnosti. Podle § 39 odst. 3 telekomunikačního zákona je ČTÚ oprávněn rozhodovat o provedení změny smlouvy, a to (mezi jinými) i z důvodu zajištění ochrany hospodářské soutěže. Namísto klasického postupu dle zákona o ochraně hospodářské soutěže se rozpory s pravidly hospodářské soutěže řeší pomocí změny smluv o propojení na základě rozhodnutí ČTÚ, právě na základě § 39 odst. 3 telekomunikačního zákona, které je, ve vztahu k obecné úpravě obsažené v § 3 an. zákona o ochraně hospodářské soutěže, lex specialis. ČTÚ je výlučně oprávněn rozhodovat spory mezi stranami, vyplývající ze smluv o propojení, jak to vyplývá z § 40 odst. 4 telekomunikačního zákona a § 95 bodu 4 tohoto zákona. Inkompetence žalovaného, pokud jde o posouzení cen sjednaných za propojení, vyplývá z § 95 bodu 7 písm. a) telekomunikačního zákona, který stanoví, že ČTÚ vykonává působnost při uplatňování, regulaci a kontrole cen za propojení. Regulace je přitom definována v § 2 odst. 7 bodu 21 citovaného zákona, jakožto usměrňování telekomunikačních činností a vztahů podle tohoto zákona a v jeho mezích, za účelem dosažení a udržení konkurenčního prostředí, ochrany telekomunikačního trhu, včetně ochrany uživatelů telekomunikačních služeb; ČTÚ je dokonce oprávněn tyto ceny stanovit na základě svého rozhodnutí (§ 78 telekomunikačního zákona). V rámci této žalobní námítky vyslovil žalobce konečně názor, že důvody popsané speciální úpravou jsou zřejmé z účelu telekomunikačního zákona. Z jeho systematiky a rovněž přímo z ust. § 38 je evidentní, že jedním z jeho základních cílů je zajistit propojení sítí jednotlivých provozovatelů telekomunikačních sítí a poskytovatelů telekomunikačních služeb, a tak garantovat bezproblémové poskytování telekomunikačních služeb mezi jednotlivými sítěmi, stejně jako dosáhnout a udržet konkurenční prostředí na telekomunikačních trzích. Existence propojení je primárním cílem a za účelem jeho zajištění jsou stanoveny speciální mechanismy, předběžná posouzení a také kratší lhůty pro posuzování. Ze všech uvedených důvodů proto správní orgány obou stupňů pochybily, pokud v dané věci jakkoli rozhodovaly; jejich rozhodnutí jsou proto nutně akty nicotnými.

I za situace, kdy by bylo lze připustit existenci sdílené pravomoci mezi Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže a ČTÚ v těchto otázkách, nelze, dle názoru žalobce, přehlédnout, že otázka platnosti článků 3.1 a 6.6 Smlouvy byla již pravomocně posouzena

rozhodnutím ČTÚ ze dne 28.2.2002, č.j. 32453/2001-620/VII. vyř. platnost článku 8.1. pak rozhodnutím téhož orgánu ze dne 7.12.2001, č.j. 029931/2001-631/Dvo/H3 (zde musel ČTÚ nutně – v rámci rozhodování o povinnosti zaplatit pohledávky z této smlouvy - otázku zákonnosti Smlouvy hodnotit). Za výše uvedeného předpokladu by tedy žalovaný i orgán prvostupňový rozhodovali ve věci, o nichž již bylo pravomocně rozhodnuto jiným orgánem (ČTÚ), přičemž žalobou napadená rozhodnutí jsou zcela v rozporu s již pravomocnými rozhodnutími regulátora telekomunikačního trhu a představují porušení principu non bis in idem. Tato skutečnost má za následek rozpor napadených rozhodnutí s ústavními principy, zejména pak s principem právní jistoty a principem oprávněných očekávání (odvoditelných z díky § 3 odst. 1 a 3 správního řádu), stejně jako s § 40 odst. 1 správního řádu. Napadená rozhodnutí jsou navíc i nepřezkoumatelná, neboť zejména orgán druhostupňový se ve svém rozhodnutí opomněl s námitkami nedostatku pravomoci řádně vypořádat, stejně jako se nevypořádal s tím, že jeho závěry o neplatnosti ujednání Smlouvy, jsou v příkrém rozporu s názorem ČTÚ a jeho předsedy, uvedeným v již zmiňovaných pravomocných rozhodnutích. Tvrzení žalovaného, že ČTÚ pouze zkoumal, zda je plněna Smlouva ve smyslu kontrakčních povinností, nikoli z pohledu jejích možných protisoutěžních dopadů označil žalobce za ničím nepodložené a absurdní, neboť implikuje představu, že by snad správní úřad ukládal ve svém rozhodnutí povinnost plnit na základě smlouvy bez ohledu na to, zda je tato smlouva platná a způsobilá vyvolat jakékoli právní účinky. Zmiňovaná rozhodnutí ČTÚ jsou pravomocná a je proto u nich presumována správnost. U žalobce tato skutečnost vyvolala nepochybně legitimní očekávání v tom směru, že jednání podle Smlouvy je jednáním legálním a jediným možným, neboť jednal-li by v rozporu s příslušnými rozhodnutími ČTÚ, vystavil by se riziku postihu ze strany tohoto orgánu. Žalobce dále vyslovil názor, že v právním státě je nepřipustné, aby případné nejasnosti ohledně vymezení kompetencí správních úřadů vedly k újmě soukromého subjektu; takový postup by byl v rozporu s obecně uznávanou zásadou řádné správy, i zásadou právní jistoty. Poukázal přitom na memorandum o spolupráci mezi prvostupňovým orgánem a ČTÚ ze dne 24.1.2001, ve kterém se (mimo jiné) uvádí, že „Signatáři tohoto memoranda považují za nezbytný předpoklad a podmínku pro působení subjektů v odvětví telekomunikací, vytvoření srozumitelného a stabilního regulačního rámce“. Konečně žalobce poukázal na nesprávnost závěru žalovaného, který se v otázce rozporované kompetence odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23.7.2004, č.j. Komp 1/2004-70, které údajně neexistenci překážky res iudicata vyslovuje. Dle názoru žalobce takový závěr z citovaného usnesení neplyne, neboť to se otázkou existence, či neexistence této překážky vůbec nezabývalo.

Žalovaný ve svém obsáhlém vyjádření k věci zopakoval své závěry, pokud jde o protisoutěžní aspekty Smlouvy a jejich dopad na hospodářskou soutěž na relevantním trhu provozování veřejných telekomunikačních sítí. K žalobcem rozporovanému vymezení relevantního trhu žalobce zopakoval důvody, které ho vedly k závěru, že daný relevantní trh je trhem provozování veřejných telekomunikačních sítí. V této souvislosti zdůraznil, že při vymezení relevantního trhu vycházel z příslušných ustanovení telekomunikačního zákona, na které taktéž odkázal. Pokud jde dále o žalobcem namítané porušení zákazu dvojího projednání téže věci a překážku res iudicata, žalovaný odkázal na odůvodnění usnesení zdejšího soudu ze dne 4.10.2004, č.j. 31 Ca 103/2004-162. Soud zde konstatoval, že rozhodnutím ČTÚ (na které se žalobce v tomto smyslu odvolával) nebyl, a ani nemohl být, předjímán soulad Smlouvy s veřejným zájmem na vyloučení či omezení hospodářské soutěže. Toto rozhodnutí ČTÚ tak nemůže představovat jakoukoli překážku pro posouzení souladu Smlouvy s podmínkami hospodářské soutěže. Pokud jde o další námitky žalobce, kterými se domáhal aplikace

ancillary restraints doctrine a rozporoval charakter Smlouvy jako dohody horizontálního typu, žalovaný obhajoval své závěry shodě s tím, jak již dříve učinil v odůvodnění svého rozhodnutí. Obdobně žalovaný postupoval i v případě žalobcem rozporovaného závěru o narušení hospodářské soutěže. K námitce žalobce, že pokuta byla uložena i přes nedodržení zákonných lhůt pro takový postup, žalovaný uvedl, že pokuta byla ukládána výlučně za porušení zákona o ochraně hospodářské soutěže, jakkoli uzavření a následné plnění zakázaných dohod bylo žalobci prokázáno již od 22.3.2001. Na základě zjištěných skutečností bylo tedy možné deklarovat i porušení ust. § 3 odst. 2 písm. a) zákona č. 63/1991 Sb.; porušení tohoto zákona však sankcionováno nebylo. Jakékoli výhrady týkající se běhu lhůt ve smyslu tohoto zákona jsou proto bezpředmětné. Pokud jde o žalobcem namítaná procesní pochybení, žalovaný odmítl závěry o porušení procesních práv žalobce neprovedením důkazu stanoviskem ČTÚ, kterého se dožadoval již v průběhu řízení před orgánem prvního stupně. Dospěl-li žalovaný (stejně jako orgán prvostupňový) k názoru, že navrhovaný důkaz by nepřinesl žádná nová zjištění, nic mu nebránilo navrhovaný důkaz neprovést. § 32 odst. 1 a 2 správního řádu zakládá právo účastníků řízení navrhopat na podporu svých tvrzení důkazy; s tímto právem však již nekorresponduje povinnost správního orgánu takové důkazy provést, pokud takový postup náležitě zdůvodní. K tvrzenému porušení práva žalobce zúčastnit se ústního jednání ve věci žalovaný odkázal na své závěry uvedené již v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ve zbytku tohoto vyjádření žalovaný, poté, co se vypořádal též s námitkou uplatněnou v průběhu správního řízení společnosti Oskar Mobil, a.s., konstatoval, že se v rámci rozkladového řízení vypořádal se všemi uplatněnými námitkami žalobce, při rozhodování vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a jeho rozhodnutí z hlediska zákona ob stojí. Ze všech uvedených důvodů proto navrhl, aby žaloba byla soudem v celém rozsahu jako nedůvodná zamítnuta.

Do probíhajícího soudního řízení vstoupila, v souladu s ust. § 34 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), se souhlasem soudu, v postavení osoby na řízení zúčastněné společnost Český Mobil, a.s. (dnes Oskar Mobil, a.s.). Z jejího vyjádření vyplývá, že je smluvní stranou Smlouvy a vydáním napadených správních rozhodnutí byla proto přímo dotčena ve svých právech a povinnostech. Stejně tak by byla přímo dotčena případným zrušením tohoto rozhodnutí, kterým bylo autoritativně vysloveno její porušení zákona a v souvislosti s tím jí byla i uložena pokuta.

Soud si dále od žalovaného vyžádal předložení kompletního spisového materiálu k věci se vztahujícího. Součástí správního spisu jsou všechny podklady, na které se odvolávají napadená správní rozhodnutí i žalobce. Jde zejména o opatření prvostupňového orgánu ze dne 26.8.2003, zn. S 164/03-4541/03-ORP (č.l. 3-4), kterým byl žalobce vyrozuměn o zahájení správního řízení, vedeného pod č.j. S 164/03. Žalobci bylo tímto opatřením sděleno, že řízení bylo zahájeno ve věci porušení ust. § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže, spočívající v tom, že žalobce, spolu se společností Český Mobil, a.s., uzavřeli dne 22.3.2001 smlouvu o propojení, obsahující v čl. 3.1 (včetně navazující Přílohy A) čl. 6.6 a čl. 8.1 (včetně navazující Přílohy C), blíže popsání ujednání, která zakládají porušení shora uvedeného ustanovení. Ve fotokopii je ve správním spisu založena též Smlouva o propojení ze dne 22.3.2001 (odkazující se na § 37 odst. 2 a § 41 telekomunikačního zákona), včetně jejich dodatků A a C a dodatku Smlouvy ze dne 6.4.2001 (čl. 5 až 73). Součástí správního spisu je dále fotokopie rozhodnutí ČTÚ ze dne 28.2.2002, č.j. 32453/2001-620/VII vyř., kterým jmenovaný orgán, s odkazem na ust. § 39 odst. 4, § 95 odst. 1 písm. c) a § 40 odst. 4 telekomunikačního zákona, rozhodl tak, že společnost Český Mobil, a.s., byla zavázána, s odkazem na čl. 3.1 a čl. 6.6 Smlouvy o propojení uzavřené dne 22.3.2001 (včetně příloh A, C a C1) směřovat veškerý provoz s výjimkou provozu přelivového, ze svého sítě do sítě

společnosti Eurotel Praha, spol. s r.o., výhradě přímým propojením. Přelivový provoz může být, dle výroku tohoto rozhodnutí, směrován tranzitem přes síť společností Český Telecom, a.s., nebo prostřednictvím jiných operátorů. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí se podává, že správní orgán jím rozhodoval ve věci sporu smluvních stran, vzniklého po uzavření Smlouvy o propojení. Při svém rozhodování přitom vycházel ze znění této smlouvy ze dne 22.3.2001, přičemž dospěl k závěru, že za současného znění této smlouvy je společnost Český Mobil, a.s., povinna postupovat v souladu s její dikcí, jak bylo následně vysloveno ve výroku tohoto rozhodnutí. Jak bylo dále zjištěno z fotokopie rozhodnutí předsedy ČTÚ ze dne 18.2.2002, č.j. 6065/2002-603 (č.l. 268-272), tímto rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí ČTÚ ze dne 7.12.2001, č.j. 029931/2001-631/Dvo/H3, kterým byla společnost Český Mobil, a.s., na základě ust. § 95 odst. 1 písm. c) telekomunikačního zákona, zavázána zaplatit žalobci dlužné částky za propojovací poplatky za období červenec až září 2001, a to na základě platné smlouvy o propojení telekomunikačních sítí obou společností ze dne 22.3.2001. V odůvodnění odvolacího rozhodnutí ze dne 18.2.2002 se (mimo jiné) výslovně konstatuje, že „provedeným řízením a dokazováním byla v daném případě prokázána platnost i účinnost smlouvy o propojení ze dne 22.3.2001, uzavřené mezi společností Český Mobil, a.s., a společností Eurotel Praha, spol. s r.o.“, a to včetně čl. 3.1, čl. 6.6 a čl. 8.1 spolu s jejich přílohami. Jak soud dále zjistí z originálu rozkladu (čl. 660 až 707) proti prvostupňovému rozhodnutí, žalobce jím namítal nezákonnost prvostupňového rozhodnutí v zásadě ze stejných důvodů, jako v následně podané žalobě. Kromě originálu prvostupňového rozhodnutí (čl. 637 až 659) a originálu rozhodnutí žalovaného (čl. 1091 až 1101) je ve správním spisu založena též fotokopie usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23.7.2004, č.j. Komp 1/2004-70 (č.l. 1055 – 1058). Tímto usnesením byla odmítnuta žaloba žalobce, kterou se domáhal určení, že výlučnou pravomoc rozhodovat o právech a povinnostech vyplývajících ze Smlouvy má ČTÚ a že rozhodnutí vydaná ve věci projednávané v tomto řízení jsou z tohoto důvodu nicotná. Z odůvodnění tohoto usnesení se podává, že Nejvyšší správní soud nepřipustil tuto žalobu k meritornímu projednání, neboť naznal, že mezi ČTÚ a Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže nemohl vzniknout kompetenční spor, ve smyslu ust. § 97 s.ř.s., k jehož řešení by byl Nejvyšší správní soud příslušný. Důvodem pro tento závěr bylo zjištění, že kompetenční spor ve smyslu shora uvedeném může vzniknout toliko mezi ústředními orgány státní správy; ČTÚ však orgánem tohoto typu není.

Krajský soud v Brně přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí obou stupňů, přičemž dospěl k závěru, že jde o akty nicotné. Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání, za podmínek vyplývajících z ust. § 76 odst. 2, věty první s.ř.s.

Žaloba je důvodná.

Vzhledem k tomu, že Krajský soud v Brně vedl pod sp. zn. 31 Ca 2/2003 přezkumné řízení ve věci rozhodnutí žalovaného ze dne 7.8.2003, č.j. R 18/2002 (jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 29.3.2002, č.j. S 20/02-859/02-VO 1), kterými byla zákonnost předmětných ustanovení Smlouvy již dříve pravomocně posouzena, zabýval se soud nejdříve tím, zda existence těchto rozhodnutí nezakládá překážku res iudicata pro rozhodování obou správních orgánů v nyní projednávané věci.

Dle názoru soudu tomu tak není. Řízení završené rozhodnutím žalovaného ze dne 7.8.2003, č.j. R 18/2002 bylo vedeno na základě ust. § 7 odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže, ve znění platném do 1.6.2004. Dle této úpravy mohli soutěžitelé podat Úřadu návrh na určení, zda určitá jejich dohoda podléhá zákazu podle § 3 až § 6 zákona. Jednalo se tedy o řízení návrhové, jehož podstatou bylo vydání rozhodnutí, kterým bylo autoritativně potvrzeno, zda určitá Úřadu předestřená dohoda je, z pohledu soutěžního práva, dohodou zakázanou, či nikoli; s tímto řízením nebyla spojena žádná sankční opatření. Po novele zákona provedené zákonem č. 340/2004 Sb., již správní řízení tohoto typu není možné vést. Nově je posuzování, zda určitá dohoda je dohodou zakázanou, omezeno již pouze na případy uvedené v § 7 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže, ve znění platném pro projednávanou věc, dle kterého zjistí-li Úřad v řízení ve věcech podle § 3 až § 6, že byla uzavřena zakázaná dohoda, tuto skutečnost v rozhodnutí uvede a tímto rozhodnutím plnění dohody do budoucna zakáže. Z dikce tohoto ustanovení je zcela evidentní, že jde o řízení zahajované ex officio, jehož výsledkem může být i zákaz dalšího postupu v intencích posuzované dohody. Právě na základě ust. § 7 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže ve znění účinném od 1.6.2004 bylo rozhodováno v nyní projednávané věci. Ze skutečností výše popsanych je zřejmé, že rozhodování žalovaného i prvostupňového orgánu, které je předmětem soudního přezkumu v této věci je typově zcela odlišné od výše popsaného předcházejícího řízení, přičemž dle současné dikce ust. § 7 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže neměl prvostupňový orgán jinou možnost, než (zjistil-li okolnosti svědčící pro závěr o existenci zakázaných dohod) zahájit, nezávisle na vůli kontrahentů (soutěžitelů), přezkumné správní řízení, jehož podstata se nyní již nevyčerpává pouze vyslovením závěru o (ne)souladu posuzovaných dohod se soutěžním právem, ale imanentně je s ním spojena i povinnost zakázat plnění dohody do budoucna, zjistí-li se, že jde o dohodu zakázanou. Lze tedy uzavřít, že (odhlédne-li se od skutečností, o nichž bude pojednáno dále) prvostupňový orgán nepochybil, pokud existenci předcházejícího rozhodnutí nevyhodnotil jako překážku bránící vyvolání nového řízení.

Pokud jde o samotné žalobní námitky, soud se nejdříve soustředil na posouzení tvrzené inkompetence žalovaného i prvostupňového orgánu, a to s ohledem na důsledky spojené s případnou důvodností tohoto tvrzení.

Otázka rozhodovacích pravomocí ČTÚ vyplývá z ust. § 3 odst. 1 telekomunikačního zákona (ve znění platném pro projednávanou věc), dle kterého jde o správní úřad pověřený výkonem státní správy včetně regulace ve věcech telekomunikací. Tato kompetence koresponduje s předmětem úpravy telekomunikačního zákona, který (mimo jiné) upravuje výkon státní správy ve věcech telekomunikací, včetně regulace. Legální výklad pojmů „regulace“ je uveden v § 2 odst. 19 telekomunikačního zákona, dle kterého se regulací rozumí usměrňování telekomunikačních činností a vztahů podle tohoto zákona a v jeho mezích, za účelem dosažení a udržení konkurenčního prostředí, ochrany telekomunikačního trhu, včetně ochrany uživatelů telekomunikačních služeb, regulačním orgánem vydáváním opatření, která jsou závazná pro provozovatele telekomunikačních zařízení a sítí a pro poskytovatele telekomunikačních služeb a která jsou zveřejňována v Telekomunikačním věstníku. Dále k regulaci náleží též sledování plnění stanovených podmínek (a to i výkonem kontroly) a udržování stavu dosaženého podle těchto podmínek.

Výrazem regulačních oprávnění ČTÚ jsou i jeho pravomoci související s uzavíráním smluv o propojení sítí (§ 38 an. telekomunikačního zákona). Jak správně uvedl žalobce, regulační oprávnění ČTÚ je u daného typu smlouvy založena jak ve fázi negociační, tak i následně; rozhodnutí ČTÚ může (za určitých podmínek) nahradit i projevy vůle smluvních

stran. Jde-li o případ, kdy je smlouva o propojení uzavřena (§ 38 odst. 1 písm. a) telekomunikačního zákona), je ČTÚ oprávněn obsah této smlouvy moderovat. Jak vyplývá z § 39 odst. 3 zákona, úřad může rozhodnout o provedení změny smlouvy z důvodů zajištění součinnosti, při poskytování služeb pro všechny koncové uživatele nebo z důvodů zajištění ochrany hospodářské soutěže. Vzhledem k tomu, že ČTÚ není při výkonu této pravomoci jakkoli vázán návrhem smluvních stran či jiných osob, jde o výraz jeho dozorčí pravomoci, jakožto regulátora telekomunikačního trhu; ta musí být vykonávaná ex officio a musí nutně zahrnovat všechna hodnotící kritéria v § 39 odst. 3 zákona uvedená.

ČTÚ, na základě explicitního zákonného zmocnění, tedy vykovává regulační oprávnění na telekomunikačním trhu, jehož obsahem je i posuzování souladu uzavřených smluv o propojení sítí s principy ochrany hospodářské soutěže; jde o výraz dozorčí pravomoci vykovávané kontinuálně a ex officio. Z tohoto pohledu jde o kompetenci zcela odpovídající dozorčí pravomoci Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, jakožto „obecného“ orgánu zřízeného k ochraně hospodářské soutěže (viz dále).

Tvrzení obou správních orgánů, že žádné ustanovení telekomunikačního zákona nerozšiřuje pravomoci ČTÚ i na oblast ochrany hospodářské soutěže, tedy nemůže obstát. Na podporu tohoto závěru soudu svědčí ostatně i ostatní ustanovení telekomunikačního zákona, která obsahově k ochraně hospodářské soutěže nepochybně směřují. Jde např. o ust. § 30 odst. 3, větu první, § 33 odst. 3 či § 76 odst. 1 telekomunikačního zákona, která, ve spojení s ust. § 2 odst. 18 tohoto zákona, podřizují přísnější reglementaci subjekty, které mají „výrazný podíl na trhu“; tento trh přitom vychází z definice relevantního trhu, což je pojem soutěžního práva, definovaný v § 2 odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže. I zmiňovaná ustanovení svědčí tedy pro závěr, že jedním z atributů věcné působnosti telekomunikačního zákona je i ochrana hospodářské soutěže, přičemž jde o oblast, ve které je rozhodovací pravomoc svěřena ČTÚ (§ 3 odst. 1 zákona).

I přes závěr o existenci rozhodovací pravomoci ČTÚ ve věci posuzování souladu smlouvy o propojení s principy ochrany hospodářské soutěže považuje soud za žádoucí zabývat se též tím, zda lze z právní úpravy platné pro projednávanou věc dovodit současně i existenci rozhodovací pravomoci Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, jak tvrdí žalovaný.

Jak vyplývá z ust. § 1 odst. 1 zákona č. 273/1996 Sb., ve spojení s § 2 písm. a) tohoto zákona, Úřad pro ochranu hospodářské soutěže je ústředním orgánem státní správy pro podporu a ochranu hospodářské soutěže proti jejímu nedovolenému omezování, a to vytvářením podmínek pro podporu a ochranu hospodářské soutěže. Normou, dle které jsou tyto kompetence vykovány je zákon o ochraně hospodářské soutěže, jak nepochybně vyplývá z jeho § 1 odst. 1. Pokud jde o osobní působnost posledně zmiňovaného zákona, ten se vztahuje na všechny soutěžitele, ve smyslu vymezení tohoto pojmu v § 2 odst. 1 tohoto zákona. Výjimku tvoří pouze soutěžitelé, kteří na základě zvláštního zákona, nebo na základě rozhodnutí vydaného podle zvláštního zákona, poskytují služby obecného hospodářského významu. Na tyto soutěžitele se zákon o ochraně hospodářské soutěže vztahuje pouze potud, pokud jeho uplatnění neznemožňuje poskytování těchto služeb (§ 1 odst. 2 zákona, ve znění platném pro projednávanou věc). Zákon o ochraně hospodářské soutěže v případě této podmíněné exempce odkazuje v poznámce pod čarou mimo jiné i na telekomunikační zákon. Jakkoli si je soud vědom skutečnosti, že poznámka pod čarou není závaznou součástí právní normy a slouží pouze jako legislativní pomůcka při jejím výkladu (viz stabilní judikatura

Ústavního soudu ČR, např. nález ze dne 22.10.1996, III. ÚS 277/96, či nález ze dne 22.6.1999, II. ÚS 485/98), má soud za to, že právě k soutěžitelům pohybujícím se na telekomunikačním trhu tato výjimka směřuje. Právě telekomunikace, které jsou (z pohledu veřejné ekonomiky) zařazovány do sektoru technické infrastruktury, jsou typickým příkladem sice ziskového, avšak silně regulovaného prostředí, kde regulace směřuje především k zajištění jeho bezporuchového chodu a minimalizaci negativních externalit. Dokladem zmiňované regulace tohoto trhu je už sama skutečnost, že telekomunikační činnosti lze provozovat pouze na základě státem udělené licence (§ 13 odst. 2 telekomunikačního zákona), v této licenci jsou stanoveny závazné podmínky, za nichž lze tuto činnost provozovat (§ 25 zákona); to kromě obecných povinností, vyplývajících pro držitele telekomunikační licence z dílu pátého telekomunikačního zákona.

Vzhledem k tomu, že žalobce i společnost Oskar Mobil, a.s., jsou držiteli licence opravňující je zřizovat a provozovat mobilní sítě dle normy GSM (v případě žalobce i normy NMT), jakož i provozovat odpovídající mobilní telekomunikační služby, lze je považovat za soutěžitele, kteří na základě rozhodnutí vydaného podle zvláštního zákona poskytují služby obecného hospodářského významu. Z díkce ust. § 1 odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže je přitom zřejmé, že tato skutečnost sama o sobě nestačí pro vynětí těchto soutěžitelů z osobní působnosti tohoto zákona; vždy je nutné zabývat se též tím, zda by uplatnění zákona o ochraně hospodářské soutěže znemožnilo poskytování jejich služeb. Tato otázka může být předmětem úvahy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ad hoc, popřípadě může být postavena najisto úpravou vyplývající ze zvláštních předpisů. Pokud jde o případ posledně zmiňovaný, zdě považuje soud za nutné upozornit, že v době nabytí účinnosti telekomunikačního zákona (1.7.2000) byl dosud účinný zákon č. 63/1991 Sb. (který byl derogován až ke dni 1.7.2001, a to s nabytím účinnosti zákona o ochraně hospodářské soutěže). Tento zákon podmíněnou exempci některých soutěžitelů ve smyslu § 1 odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže neobsahoval. V ust. § 39 odst. 3 telekomunikačního zákona (v kontextu s dalšími výše citovanými ustanoveními) tak lze spatřovat nepřímou novelizaci zákona č. 63/1991 Sb., která prolamovala „monopol“ tehdy účinné úpravy soutěžního práva, včetně normy kompetenční (zákon č. 273/1996 Sb.). Do doby nabytí účinnosti zákona o ochraně hospodářské soutěže tak existovala situace, kdy dvě normy stejné právní síly upravovaly tutéž problematiku, přičemž jejich střet bylo nutno vykládat výše uvedeným způsobem, který je však vždy, z pohledu jeho ústavní konformity, poněkud problematický. S nabytím účinnosti zákona o ochraně hospodářské soutěže (1.7.2001) byl nicméně tento stav odstraněn, neboť zařazením předmětné osobní exempce přestaly být obě právní úpravy (alespoň z přísně formálního pohledu) v rozporu. Potřebnost zavedení této úpravy je ostatně zcela zřejmá z důvodové zprávy k zákonu o ochraně hospodářské soutěže.

Na základě všech shora uvedených skutečností tedy soud naznal, že k posuzování souladu smlouvy o propojení sítí, uzavřené dle § 38 an. telekomunikačního zákona, s požadavky ochrany hospodářské soutěže je povolán ČTÚ, nikoli orgán jinak obecně příslušný - Úřad pro ochranu hospodářské soutěže.

Sluší na tomto místě vyjádřit se též k argumentaci žalovaného, který na podporu svého tvrzení o výlučné existenci jeho rozhodovací pravomoci v této věci (a tedy neexistenci rozhodovací pravomoci ČTÚ) odkazoval i na závěry Nejvyššího správního soudu ve výše již zmiňovaném usnesení ze dne 23.7.2004, č.j. Komp 1/2004-70. Závěr Nejvyššího správního soudu, dle kterého mezi prvostupňovým orgánem a ČTÚ nemohl vzniknout kompetenční spor nelze totiž vykládat tak, že je zde jasně dána rozhodovací pravomoc pouze jednoho z těchto orgánů, neboť v odůvodnění předmětného usnesení se výslovně uvádí, že mezi oběma

zmiňovanými správními orgány nemůže existovat kompetenční spor ve smyslu ust. § 97 s.ř.s. Jak vyplývá z ust. § 97 odst. 1 s.ř.s. soud rozhoduje kladný nebo záporný kompetenční spor, jehož stranami jsou správní úřad a úřad územní, zájmové nebo profesní samosprávy (písm. a), nebo orgány územní, zájmové nebo profesní samosprávy navzájem (písm. b), a nebo ústřední správní úřady navzájem (písm. c). Vzhledem k tomu, že v případě Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže i ČTÚ je pojmově vyloučeno jejich podřazení pod subjekty uvedené v § 97 odst. 1 písm. a), b), s.ř.s., zabýval se Nejvyšší správní soud tím, zda lze oba správní orgány považovat za ústřední správní úřady, ve smyslu § 97 odst. 1 písm. c) s.ř.s. Z odůvodnění jeho usnesení přitom zcela jednoznačně vyplývá, že v této otázce dospěl k závěru, že ČTÚ není ústředním správním úřadem a není proto splněn procesní předpoklad pro meritorní projednání žaloby ve věci kompetenčního sporu. Jelikož se Nejvyšší správní soud otázkou sporných kompetencí mezi oběma správními orgány meritorně nezabýval, nelze se na jeho závěry odkazovat způsobem předkládaným žalovaným.

Jakkoli se soud v dané věci vyslovil pro neexistenci rozhodovací pravomoci žalovaného i prvostupňového orgánu, považuje za žádoucí vyjádřit se pro úplnost i k otázce, jakým způsobem by měla být věc hodnocena v případě, kdy by rozhodovací pravomoc v dané věci měla být skutečně sdílena mezi Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže a ČTÚ. Pouze ve stručnosti lze uvést, že taková situace by byla zcela neslučitelná s principem předvídatelnosti práva, který je již dlouhodobě považován za imanentní součást principu právní jistoty adresátů veřejné správy. Evropský soud pro lidská práva (např. ve věci *Rekvenyi proti Maďarsku* (rozsudek 6. 121/1999) i z Ústavní soud ČR (např. nález ze dne 26.11.2002, sp. zn. II. ÚS 296/01) tento princip vymezují (v nejširším pojetí) jako určitost a srozumitelnost právních předpisů, umožňující předvídat každému právní následky jeho zamýšleného chování. Pokud by tedy o téže otázce byly oprávněny rozhodovat dva různé orgány, nemůže mít žádný z dotčených subjektů jistotu v tom, jak bude jeho chování tím kterým orgánem právně hodnoceno. V dané věci by se navíc jednalo o zcela krajní situaci, kdy by o otázce slučitelnosti sporných ustanovení Smlouvy s principy ochrany hospodářské soutěže bylo již pravomocně jedním orgánem rozhodnuto (ČTÚ), zatímco jiný orgán (Úřad pro ochranu hospodářské soutěže) by v této otázce rozhodl zcela odlišným způsobem. Zde soud pouze poznamenává, že ČTÚ ve svých rozhodnutích ze dne 7.12.2001 (ve spojení s rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 18.2.2002) a ze dne 28.2.2002 (jak byly popsány výše) soulad předmětných článků Smlouvy s pravidly hospodářské soutěže potvrdil. Není přitom podstatné (jak se domnívá žalovaný), zda byl tento soulad uvedenými rozhodnutími výslovně deklarován. Jak již bylo výše uvedeno, posouzení souladu smlouvy o propojení s pravidly hospodářské soutěže je, ve smyslu § 39 odst. 3 telekomunikačního zákona, povinností ČTÚ ex officio; tím, že ve všech zmiňovaných rozhodnutích vycházel z platnosti těchto smluvních ustanovení, aproboval fakticky i jejich soulad s pravidly hospodářské soutěže. Žádné ustanovení telekomunikačního zákona ČTÚ nezavazuje vydávat rozhodnutí, kterým by tento soulad deklaroval výslovně.

Lze tedy konstatovat, že i v případě „sdílených kompetencí“ obou úřadů by rozhodnutí prvostupňového orgánu (ve spojení s rozhodnutím žalovaného) nemohlo z hlediska zákona obstát a jakožto faktický projev porušení principu předvídatelnosti práva by muselo být zrušeno.

Na tomto místě se konečně soud nemůže vyhnout zcela případnému odkazu žalovaného na usnesení, které bylo v této věci vydáno dne 4.10.2004, pod č.j. 31 Ca

103/2004-162. Krajský soud v Brně v tomto usnesení skutečně vyslovil názor, že rozhodnutí ČTÚ ze dne 28.2.2002, č.j. 32453/2001-620/VII. vyř., je rozhodnutím, jímž správní orgán rozhodl v mezích své pravomoci v soukromoprávní věci a nemůže proto představovat jakoukoli překážku pro posouzení souladu smlouvy o propojení s podmínkami hospodářské soutěže. Jakkoli nelze popřít, že tento závěr soudu je v rozporu se závěry výše uvedenými, nelze též přehlédnout, že jde o názor vyslovený v procesním rozhodnutí, kterým bylo, v intencích ust. § 73 odst. 2 s.ř.s., rozhodováno o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě. Jelikož jde o rozhodnutí zatímní povahy, kterým nebyla věc posuzována meritorně, nemohou závěry v něm vyslovené zavazovat soud v následném meritorním posouzení věci. Smyslem tohoto procesního opatření je poskytnout žalobci bezodkladnou ochranu proti bezprostředně hrozící nenahraditelné újmě, plynoucí z účinků žalobou napadeného rozhodnutí (jsou-li proto ovšem splněny všechny podmínky); s ohledem na nutnost bezodkladného rozhodnutí o takovém návrhu (§ 56 odst. 1 s.ř.s.) je vyloučeno, aby se soud již v této fázi řízení zabýval podrobně meritem věci. Nelze proto vyloučit, že některé názory vyslovené v rámci takto vydaného usnesení mohou být později (po důkladném seznámení se s obsahem správního spisu a meritorní argumentací účastníků řízení a osob zúčastněných) v rámci meritorního rozhodnutí korigovány. Tak je tomu i v projednávané věci.

Žalobci je konečně možné přisvětlit i v té části žaloby, kterou namítal rozpor obou správních rozhodnutí s principem zákazu retroaktivity. Důvodem je skutečnost, že prvostupňový orgán ve výroku 1. svého rozhodnutí skutečně konstatoval existenci protisoutěžního jednání žalobce (i společnosti Český Mobil, a.s.), spočívající v uzavření dohod narušujících hospodářskou soutěž; výrokem 2. pak za uzavření zakázaných dohod specifikovaných ve výrokové části 1. tohoto rozhodnutí uložil kontrahentům Smlouvy pokuty. Postupem druhostupňového orgánu byl výrok 1. prvostupňového rozhodnutí změněn ve smyslu rozšíření deliktního jednání nejen na uzavření zakázaných dohod, ale i na postup dle těchto dohod, zároveň však byl beze změny ponechán výrok 2. prvostupňového rozhodnutí, kde byla sankce ukládána *expressis verbis* pouze za uzavření těchto dohod. Žalobce přitom zcela správně poukazuje na skutečnost, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že sankčně bylo postihováno pouze jednání kontrahentů smlouvy, ke kterému došlo po nabytí účinnosti zákona o ochraně hospodářské soutěže, což ovšem nekoresponduje s výrokem prvostupňového rozhodnutí, ve znění jeho změny provedené rozhodnutím druhostupňovým. Existuje zde tedy evidentní rozpor mezi výrokem správního rozhodnutí a jeho odůvodněním, neboť ve výrokové části je konstatováno, že nedovolené jednání spočívá v uzavření zakázaných dohod a plnění těchto dohod, sankce je však ukládána toliko za uzavření těchto dohod; uzavření jakékoli dohody je přitom jednorázovým aktem, který se v projednávané věci odehrál ještě za účinnosti zákona č. 63/1991 Sb., hovoří-li proto odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí o tom, že sankčně nebylo postihováno protiprávní jednání obou subjektů Smlouvy, které předcházelo nabytí účinnosti zákona o ochraně hospodářské soutěže, jde o závěr zcela rozporný s výše popsáním výrokem rozhodnutí, neboť právě v tomto období nastaly skutečnosti (uzavření zakázaných dohod), za které jediné bylo výrokem 2. prvostupňového rozhodnutí (ve znění výroku II. rozhodnutí žalovaného) přistoupeno k uložení sankce. Lze tedy uzavřít, že rozhodnutí prvostupňového orgánu, ve spojení s rozhodnutím žalovaného, je vnitřně rozporné pro zcela evidentní nesoulad mezi výrokovou částí rozhodnutí a jeho odůvodněním. Jde tedy o rozhodnutí v tomto směru nesrozumitelné a tudíž nepřezkoumatelné; již sama tato skutečnost by (bez ohledu na výše uvedené důvody nicotnosti obou aktů) nemohla vést k jinému závěru, než k závěru o nezákonnosti obou správních rozhodnutí. Z tohoto důvodu proto soud považoval za vhodné vyjádřit se samostatně i k této žalobní námitce.

Posouzením důvodnosti dalších žalobních námitek se soud v dané věci nezabýval, neboť dospěl-li k závěru o nicotnosti obou napadených „rozhodnutí“, je jejich jakékoli přezkoumání vyloučeno.

Podle § 76 odst. 2, věty první s.ř.s., zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu.

Vzhledem k tomu, že soud dospěl k závěru, že žalovaný i orgán prvostupňový rozhodovali v dané věci bez toho, že by k tomu byly zákonem zmocněni, nezbylo soudu, než rozsudkem vyslovit nicotnost takto vydaných aktů.

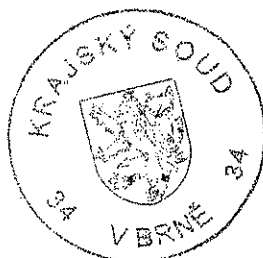
Výrok o náhradě nákladů tohoto řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu právo na náhradu poměrné části nákladů. V dané věci byl žalobce, posuzováno z procesního hlediska, zcela úspěšný, neboť soud jeho návrhu na vyslovení nicotnosti obou správních aktů vyhověl. Jelikož současně soud neshledal existenci okolností, které by odůvodňovaly, byť i jen částečné, nepřiznání těchto nákladů, rozhodl tak, že žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení v plné výši. Výše přiznaných nákladů je představována soudním poplatkem ve výši 2.000,- Kč, který žalobce v souvislosti s tímto řízením vynaložil, a dále odměnou právního zástupce žalobce za dva úkony právní služby po 1.000,- Kč a dvěma režijními paušály jeho hotových výdajů po 75,- Kč, vše v souladu s příslušnými ustanoveními vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Pokud jde o náklady osoby zúčastněné, v jejím případě nebylo prokázáno, že by jí nějaké náklady, v souvislosti s plněním povinnosti uložené jí soudem, vznikly; současně nebyly též shledány důvody zvláštního zřetele hodné, pro které by jí právo na náhradu nákladů řízení mohlo být přiznáno (§ 60 odst. 5 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 29.7.2005

Za správnost vyhotovení:
Blanka Němcová

Blanka Němcová

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v.r.
předsedkyně senátu